

Sevgili Okuyucum

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Şubat 2019

Kuram dışı olduğunu biliyorum aklımın hitabesinde, savsakladığım bir şeyler var illa ki.

Sefer tasında yenmeyi bekleyen bir yemek gibiyim; soğanı ve yağı olmayı beklediğim bir harcım yemek yapmakla övünen aslında saklı sırlarını bir tencereye boca eden şef-aşçı gibi kısık ateşte pişiyorum önce az sonra yanacağımı bildiğim kadar da yanmaya ve yok olmaya istekliyim.

Satırların her birinde farklı bir tat olmalı keza hayatın bildirgesini sunan ilahi bir sancı ile içimdeki devingen ruhu yola sokmaya çalışıyorum.

Söyleyeceğim her şeyin de bir ayrıntısı günbegün eşleştiğim yeni bir detay ve farklı bir ben aslımı sunmakla kopyaladığım hayallerim ve gün olma hakkımı kullanmadan atlıyorum geceye.

Sandığın içindeki kurtçuklar ve güve misali her aykırı imleç.

Somurtan bir Tanrıyı oynuyorum ne zamanki çoğalmaya ve yazmaya arkamı dönsem.

Yazarak çoğalıyorum, sevgili okuyucum ve sana ihtiyacım var.

Her gün farklı bir gün olmasını ümit edip de kendimi tekrarlamamak adına tüm gayretim.

Yadsıdığım çok şey var kendimle ilintili bu yüzden geri çevrilmemek adına tüm sakıncalarını da kozasında bıraktığım ilahi bir ipekböceği.

Kelebek olmayı erteliyorum çünkü kısa ömürlü bir hayata tüm bu hayallerimi asla sığdıramam.

Düşlerimi tayin edense asla ben değilim. Bazen bir sarkaç görevi gören; bazen yeti anlamında hiçliğime dokunduğum.

Yutan bir sayıyım aslında yuttuğum her nesneyi ve acıyı illa ki yazıya dökmeliyim.

Sevdiğim insanlardan korkuyorum çünkü yanlış tanımlanmak asla haz etmediğim ama hep de başıma gelen.

Sevgi özür lü olduğum zamanlar da var elbette demek ki Allah katında soytarı bir imge kadar kendine dönük yüzünde vedalaştığım iyi yönlerim var ki öncemde asla böyle değildim.

Sebeplerim var yazmak için.

Sebeplerim var anlamlandırılmak adına.

Esnek bir ruhum var ve bağınaz bir aklım kendime yetmediğim ilaveten evrenin benle ne alıp veremediği var, demekten kendimi alamayıp mütemadiyen kontak kurduğum İlahi Koruyucum.

Aşkın bam teline basan hüsrانىmla başbaşayım ve aşkın ne anlama geldiğini hala öğrenemeyenlere verecek çok şeyim de var.

Aklıma mukayyet olmak adına yazmalıyım ben, sevgili okuyucum ve sen de illa ki beni okumalı ve dünümlle yarınım arasındaki farkı hissedip yolunda gitmeyenler konusunda uyarmalısın beni.

Evet, çok şey istediğimin farkındayım aslında söyleyeceklerim bunlarla da sınırlı değil.

An itibariyle zincirlerimden kurtuldum ve doyumsuz ruhuma katkı yaptığım bu sihri seninle paylaşıyorum.

Senin gibiyim, sevgili okuyucu: canı acıyan ve ağlayan.

Kötüyüm belki de hele ki nefreti bana öğreten evrene de kızgın çok kızgın hem de.

İçimdeki Lale Devrinden firar ettim ama ben bir çiçeksem illa ki gül olmalıyım.

Gülmem bana tavsiye edilen alabildiğine gülümsemek ve ismimin hakkını vermek.

Çalınan yapraklarım var benim ve o çan eğrisinde saklandığım da yalan.

Herkes gibi değilim aslında yine de herkes olmayı içselleştiriyorum ve hiçlik mertebesinde s/ ayıklıyorum.

Ruhun manivelasında bir öğreti kadar değerim olsa keşke ve işte bu değeri sunacak olan da sensin.

Hikâyelerim var, sevgili okuyucum: kendime bile yansıtmadığım binlerce hikâyeye var zihnimde ve onlarcasını zaten yazdım lakin yetmez ki çünkü söyleyecek şeylerimi bir şekilde hikâyeye kahramanlarıyla paylaşıp sana sunmak bana yaşama sevinci veren o hulasa döngüde yer almakla düşüncelerime yer vermek arasında gidip geldiğim.

Gidip geliyorum: özellikle dünle yarın arasında sabitlenemediğim gibi sadece bir sarkaç vazifesi yapan ruhumla gitmek istiyorum: en çok da kendimden.

Sayılarım var totem vazifesi gören.

Hecelerim var kendimle sürtüştüğüm her kelimeyi bozguna uğratmak adına yüreğin katedralinde oynak bir manevra gibi insancıl bir ç/ağrı iken vazifelerimi mimlediğim gibi evren tarafınca da mimplendiğim.

Sevdiğim kadar insanları neden kendimi sevedim ki?

Sevilmeyi dileyen herkes gibiyim aslında saygıyla mazbut bir hayatım var en çok da insanların özeline saygı duyulması gereğini bilip de saygı duyulmadığım kimi zaman.

İnsanlar var çevremde aslında inisiyatif kullanmayı bilmeyen.

İnsanlığımı şerh düştüğüm ve yanına yazar sıfatını ekleyip insanca yaşamayı da talep ettiğim.

Kimliğim ya da kimliğin.

Asrın yangını aslında kimsesizliğimiz ve işte kuram dışı bir öge ile haşır neşir mıhlanmışken bu bilinmeze.

“Ozanlar konuşmaz; susmaz da...”(Alıntı)

Benlik bir kıyam ne de olsa düşkünüm kelimelere ya da kelimeler bana...

Sanrılar yüklenip de gerçeğe döktüğüm.

Gerçek bilip de beni yanıltanlar ve ben kimseyi yanıltmamak adına y/aşıyorum.

Sözcük depomda küflü olanlar da var: kalemin nem kaptığı hele ki havadan nem kapan benliğimle tokalaşan çokça hayal kırıklığı ve acı.

Sırtlandığım kelimeler bir yana... yüküm çok ağır, sevgili okuyucum.

Göremezsın asla ben demesem iyi de desem de görmeyenlerden olma sakın, dememden bile medet buluyorum ve sessizliğini koruyan Tanrıya hep sunuyorum içimdeki iyi niyeti. O hep sessiz aslında susmuyor da sonuç itibariyle O'na emanet varlığım ve kalemim sayesinde anlamlandırmaya çalışıyorum süregelen bu anlamsızlığı.

"Sözcüklerin dolu tabancalar olduğu gerçeği. Konuştuğumuz an tetiğe bastığımız. Susmak da elimizde ama bir kere ateş etmeyi seçtik."(Alıntı)

Aklım da ruhum da tıka basa dolu ama yine de çok aç'ım belki de girdiğim aç/mazda saklı geri kalan kaygılarım.

Algı eşliğimde çokça yanılğı var kendimle muhatap olduğum zaman zarfında hele ki o gün kalemi elime almamışsam...

Tanıklığında göğün, susturulmuşluğumla meşhurum, sevgili okuyucum.

Dünden bu güne sızan çokça görüntü var ve kulağıma küpe değil de mengenenin eşliğinde yaşadığım ve unutamadığım sıkıştırılmışlıklarım.

Dün de böyleydi.

Bu gün ise daha da fazla.

Çocukluğumu yaşadım mı yaşamadım mı ve bu gün hala çocuk kalabilmeyi başarmak çok büyük bir tufan mıdır da hala göze batıyorum sık sık?

Ne arpacığım ne de arpacık kumrusu.

Sadece tek hecelik bir insanım: en çok gül/meyi yasaklayanlara ben hala nasıl oluyor da aşk ile yaklaşırken?

Mezarlığa düşüyor yolum sık sık ve huzurun ayak sesini bastırmasın diye parmaklarımın ucunda yürüyorum. Huzurlu bir ölü bile olmayacağımın garantisini de şimdiden veririm hani.

Yazarın da dediği gibi:

"Mezarlıkların ne dingin yerler olduğunu sadece Tanrı bilir. Bunun en sevimli örneği de kitaplıklardır. Ölüler oradadır. Bu ölüler yazmaktan başka bir iş yapmamıştır."

Öykündüğüm bir hayat belki de öykündüğüm bir ölüm...

Sevdiğim kadar da seilmeyi arz etmek bir hata ise...

Evet, hatalıyım çok hem de ve hatalarımı sevmeyi yavaş yavaş öğreneceğim.